

LA VIDA NO VAL RES. O SÍ

Jordi Dalmau i Ausàs

Aquest juliol ha portat el terror barrejat amb la xafogor: a Euskal Herria s'ha assassinat un jove en nom del no res. Aquelles coses, els etarres i simpatitzants *batasunos*, han executat una condemna sense precedents: un segrest, quaranta-vuit hores de captiveri i... dos trets al clatell. Que per què? Perquè sí.

No ha valgut per a res el clam de tot un poble, no ha servit de res demanar pietat. Ells no escolten, no hi senten, no viuen en aquest món. Potser la seva ment s'ha atrofiat, potser el seu cervell pateix una malaltia que els metges encara no han descobert. Potser han perdut la condició d'humans. Hi ha hagut de tot, però d'entre les imatges i reaccions que s'han vist i sentit aquests dies, en destacaria sis. La primera el crit amb els punys closos i els ulls amarats de ràbia d'una dona d'Ermua: "abans morir que viure de genolls". La segona, les paraules de mossèn Zuazua: "ETA és l'odi, el fanatisme i el racisme". La tercera la mobilització del poble basc. La quarta, la brutal declaració d'Herri Batasuna en la qual s'exculpa del que ha passat i n'acusa la resta de forces polítiques. La cinquena el posicionament valent del pres ex-etarra Joseba Carrasco. La sisena, l'agraïment que la família de Miguel Angel Blanco Garrido, el màrtir a la força de la pau d'Euskal Herria, ha mostrat per l'escalf rebut. Sis fets que conviden a la reflexió, és a dir al pensament fecund que comporta un posicionament ferm vers una realitat.

I és que els bascos i les basques n'estan tips de callar, ja no suporten més l'opressió de la minoria salvatge que els escanya amb el seu odi, el seu fanatisme i el seu racisme. El poble d'Ermua ha donat una lliçó de seny, ha palesat que

Arreu s'han fet manifestacions condemnant l'assassinat de Miguel Angel.

els mecanismes per manifestar les idees i els sentiments no són els emprats per ETA i el seu entorn injustament legal, aquest entorn que s'ha de declarar fora de la llei, aquest ardat d'éssers que s'han de marginalitzar i no només ignorar. Tots els membres, votants i simpatitzants d'Herri Batasuna, Jarrai i Egin s'han de marginalitzar socialment, s'han d'assenyalar pel carrer, s'han de boicotejar pacíficament, s'han de menysprear fins a baix de tot, tret que reconeixin la seva culpa i se'n penedeixin de cor, tal com ha fet l'ex-etarra Carrasco.

Però, passi el que passi, hi ha una família a Ermua, i moltes altres per la geografia peninsular, amb el cor asclat. Déu faci que puguin perdonar. Això els

donaria pau. Amb tot, el ressò de l'assassinat del fill, germà, promès i parent retronarà sempre més en el seu interior. Sempre més.

I tot plegat no haurà servit per a res. O sí. Estic convençut que hi haurà un abans i un després, perquè el poble basc actuarà amb contundència contra la infecció que el mata i prendrà joc en la guerra que està vivint. I guanyarà.

Finalment, arribarà un dia en què ETA s'enfonsarà en el llot de la bogeria, de la bestiesa extrema, del sense sentit. I arribarà un dia en què morirà per feixista i criminal, sota el pas de la marginació i de la llei, perquè l'abast del mal físic i psíquic que ha causat des de fa anys és incalculable. Que Déu en disposi.